Overweging Woord- en Communieviering 28-29 december 2024

Thema: Heilig en veilig

Lezingen:
1 Samuel 1, 20-22.24-28 (NBV21)
Lucas 2,41-52 (NBV21)

Wat je meekrijgt, beleeft en ervaart in je jonge jaren, thuis in het gezin, blijft je meestal een leven lang bij. Zoals we gevormd zijn in onze jeugd, zijn we gevormd voor het leven. Het is een schat of een last die je altijd met je meedraagt, bewust of onbewust.

In onze samenleving is de plaats van het gezin heel erg veranderd. Veel kinderen worden buiten een huwelijksverband geboren, en de gezinsvormen buitelen in excentrieke benamingen over elkaar heen: het eenoudergezin, het samengestelde gezin, het stiefoudergezin, generatiegezin, meeroudergezin, regenbooggezin, pleeggezin, adoptiegezin, latgezin, co-oudergezin…

Hoe het gezin ook genoemd wordt, kinderen hebben baat bij een goede en stabiele omgeving, waar vrede is, en vreugde. Waar je als kind geliefd en aanvaard bent, en dat je ouders/opvoeders je een stevige basis geven voor je verdere leven.

Het feest van de Heilige Familie wordt in de ritus van de Rooms Katholieke kerk gevierd op de zondag na Kerstmis, een zondag binnen het kerstoctaaf – vandaag dus. De christelijke leer beschouwt het gezin als de hoeksteen van de samenleving. **De** Heilige Familie – Jozef, Maria en Jezus – vertegenwoordigt de betekenis van het gezin als basis voor liefde, hoop, bescherming en geloof.

Een heilige familie in onze tijd, wat is dat eigenlijk? Is dat een gezin waar alles in evenwicht is, en alles in pais en vrede verloopt? Kan dat wel, een gezin waar nooit problemen zijn met opgroeiende kinderen, met partners onderling? Wat zouden wij kunnen leren van de gezinnen uit onze lezingen vandaag? We hebben als mensen behoefte aan voorbeelden, aan idealen. Daar kunnen we ons aan optrekken, en bevestiging krijgen of we al dan niet goed bezig zijn.

Terug naar **Hanna en Samuel**.
Hanna was een behoorlijk eind op weg om een verbitterde vrouw te worden door haar kinderloosheid. Zij koos ervoor om in de tabernakel haar verdriet hierover in Gods handen te leggen. Ze wist intuïtief dat ze bij God ECHT mocht zijn en haar emoties volop mocht uiten. Zij toonde haar overgave aan God door te beloven dat ze haar zoon aan Hem zou afstaan. Daarmee bewees ze dat ze niet uit was op de bevrediging van haar persoonlijke verlangen naar het moederschap, maar naar een bewijs van Gods liefde en acceptatie van haar als persoon.
Jozef en Maria – ook zij legden een fundament van liefde, een basis voor het leven dat Jezus zou leiden. Zij werden ouders met de ervaring die bij ouderschap en opvoeding horen. Jezus ging zijn eigen weg in het leven, en het proces van loslaten horen we hier heel herkenbaar.

Maria wist dat ze Jezus moest afstaan. Ze liet Hem in liefde gaan, misschien ook een bewijs voor haar nooit aflatende verbondenheid met God. Daar lag ook haar kracht.

Geen doorsnee gezinnen, maar wel met ouders die heel bewust in Gods liefde geloofden, en die een **heilig en veilig** thuis geboden hebben aan hun kinderen. Kinderen in liefde ontvangen, en in liefde weer losgelaten. Ons tot voorbeeld in ons eigen leven.

In onze gebeden zullen we stilstaan bij alle gezinnen, bij de vreugde, maar ook bij de pijn die er is. En bij die grote familie die wij samen als parochie vormen. Ook daarin kunnen we verbondenheid voelen en ervaren, en echt meeleven met elkaar. De kerk zal nooit een heilige familie worden, maar de wil om verbonden te zijn en blijven is een heilige opdracht.

Zo moge het zijn.